

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.438 van 16 april 2014
in de zaak A. 212.047/XIV-35.561**

In zake :

1. XXXXX

2. XXXXX

in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen

XXXXX

XXXXX

XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door

advocaat Johannes Baelde

kantoor houdend te 8000 Brugge

Werfstraat 91

bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door

de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en

Armoedebestrijding

Het cassatieberoep, ingesteld op 28 maart 2014, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 119.732 van 27 februari 2014 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 4 april 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1. Wat de ontvankelijkheid van het cassatieberoep in hoofde van de minderjarige dochter van de verzoekers XXXXX betreft, dient te worden opgemerkt dat degene die een cassatieberoep bij de Raad van State wil instellen niet enkel een belang moet laten blijken maar ook moet partij geweest zijn bij de door het cassatieberoep bestreden arrest. In casu was de dochter van de verzoekers geen partij in het geding voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat het cassatieberoep in haren hoofde kennelijk niet-ontvankelijk is.

2.1. Artikel 779 van het Burgerlijk Wetboek heeft betrekking op de aanvaarding en verwerping van nalatenschappen. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze het bestreden arrest deze bepaling zou hebben geschonden. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekers op geen enkele wijze uiteenzetten op welke wijze de door hen in het eerste middel aangevoerde schendingen de strekking van het bestreden arrest zouden hebben beïnvloed, blijkt zowel uit het bestreden arrest als uit het proces-verbaal van de terechtzitting van 5 december 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, dat de terechtzitting werd voorgezeten door rechter in vreemdelingenzaken F. T.. De loutere bewering van de verzoekers dat het volgens de raadsman die loco hun eigen raadsman ter terechtzitting is verschenen “het niet voorzitter T. was die de zitting had gedaan” is niet van aard die vaststellingen te weerleggen. Naar luid van artikel 39/73 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) bepaalt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter bij beschikking de dag en het uur van de terechtzitting waarop het beroep zal worden behandeld. In casu blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat kamervoorzitter D.S. de oproeping heeft ondertekend. In tegenstelling tot wat de verzoekers aanvoeren, betekent dit geenszins dat kamervoorzitter D.S. dan ook de behandelende magistraat van onderhavig dossier was. De brief die zij bij hun verzoekschrift voegen en waarin hun raadsman zelf verwijst naar kamervoorzitter D.S. als de behandelende magistraat doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2.2. Daargelaten het feit dat het Belgische recht geen precedentenwerking kent, blijkt uit door de verzoekers in het tweede middel geciteerde

passage van een eerder arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de ambtenaar-geneesheer in die zaak had nagelaten te motiveren waarom de psychiatrisch-psychologische problematiek ook zonder behandeling geen gevaar inhield voor het leven of de fysieke integriteit of geen risico inhield op een onmenselijke of vernederende behandeling. Te dezen merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.11 van het bestreden arrest echter terecht op dat de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat de aandoening van de kinderen niet kan verbeteren of genezen, hetgeen de verzoekers niet hebben betwist. De kritiek van de verzoekers dat ook in hun zaak “het advies van de ‘arts-geneesheer’ onbegrijpelijk (is) omdat zomaar zonder motivatie geponeerd wordt dat de psychiatrische-psychologische problematiek (...) ook zonder behandeling geen gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of geen risico op een onmenselijk of vernederende behandeling” mist dan ook feitelijke grondslag. Waar de verzoekers aanvoeren dat in het bestreden arrest contra legem wordt geoordeeld dat een medische aandoening waarvoor geen onmiddellijk levensgevaar bestaat, doch wel een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst wegens gebreke aan beschikbare / toegankelijk noodzakelijke zorg niet wordt beschermd door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gaan zij voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest. In punt 2.11 van het bestreden arrest werd reeds uitgebreid geantwoord op de grief betreffende de verhouding tussen artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Voor het overige beogen de verzoekers met het tweede middel aan te tonen dat zij “het risico op een onmenselijke of vernederende situatie in hoofde van de kinderen én het gezin (...) wel degelijk naar genoegen van recht (hebben) bewezen”, doch dergelijke uiteenzetting raakt de grond van de zaak. De Raad van State is als administratieve cassatierechter echter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 400 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zestien april tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams